

Н О Щ Ъ

Златенъ Слънчо задъ горитъ
Своя свѣтълъ ликъ закри,
Бавно здрачъ отъ висинитъ
Морната земя покри.

Тукъ-тамъ пламватъ по небето
Сребролики кандилца,
Дѣдо Господь ги запали
Съсъ невидима ржка.

И изпрати на земята
Свойтъ ангели да бдятъ
Надъ тревитъ, надъ цвѣтята,
Надъ дечицата, що спятъ.

Г. Костакевъ

НАГРАДА

Еднажъ дѣдо Господь слѣзълъ на земята между хората.

Отбивалъ се той по кжшитъ, присѣдалъ на студенитъ камъни, ала не се сѣзчали хората да го попитатъ, уморенъ ли е, жаденъ и гладенъ ли е.

Въ единъ дворъ старецътъ въздъхналъ:

— Преуморихъ се, брей! Не държатъ вече краката.

Чули го, но никой не му изнесълъ столъ да си почине.

— Два дена не съмъ ялъ, — побъбрилъ той, но още два бихъ пжтувалъ по тая красна земя... Чуденъ въздухъ — сякашъ той те храни. Но и тия му думи отишли